

eerste werk zijn wijzigingen tot stand gekomen: opvallend is zijn streven naar een verticaler en levendiger beeld. Waar immers op zijn eerste tetradrachme duidelijk een horizontale lijn voelbaar was, en reeds bij zijn volgend stuk de paarden zich meer verhieven, is hier het voortrennen over de baan geworden tot een uitgesproken steigeren. Deze meer opgaande lijn komt vooral in de twee rechtsche paarden tot uiting, de andere hebben hun rennende houding bewaard. Moge bij den eersten aanblik deze uitbeelding inconsequent schijnen, in werkelijkheid berust zij op een juiste en scherpe waarneming der realiteit. Immers wordt hier de quadriga voorgesteld op het moment dat zij de meta omzwenkt in de richting van den beschouwer. Om nu na de wending het span weer op één lijn te krijgen, moet de menner de paarden die de buitenbocht zullen nemen doen uitloopen. Wij zien dan ook den auriga zich vooroverbuigen en het verstverwijderde, vrijlopende paard met zijn stok aanvuren, terwijl hij de vaart van de linker paarden inhoudt, de teugels strak tegen de borst aangetrokken; bij deze inteugeling steigeren de ontstuimig geworden dieren. De voorstelling is vol werkelijkheidszin, met een fijn artistiek gevoel uitgebeeld in een zuiveren en heerlijken Parthenonischen stijl.

Deze delicate nuances in de houdingen der paarden zijn bij Euainetos' volgend stuk, van Catana, uitgegroeid tot duidelijk waarneembare verschillen (afb. 13). De paarden heeft hij in bijna onwezenlijke onstuimigheid uitgebeeld; met deze sterk verticaal voorgestelde dieren contrasteert de te klein gesneden voorovergebogen menner, die ons een span in vliegende vaart zou doen vermoeden. Aan ons voorstellingsvermogen wordt minder overgelaten dan bij de vorige munt; immers staat hier rechts de keerpaal afgebeeld, die zooeven voelbaar werd gemaakt. Tenslotte komt er een fout voor die ook de tweede Syracusaansche tetradrachme vertoont (no. 9): de onderlinge afstand van de wagenwielen is te groot. — Hoewel dus dit beeld inferieur is aan het vorige, moeten wij bewonderen de wijze waarop ieder onderdeel op zichzelf is behandeld.

's Meesters laatste werk is een klein goudstukje (afb. 14), waarvan het rijke en minutieus behandelde kopje zich in al zijn flonkering zoo uitstekend aansluit bij den aard van het muntmetaal. Deze Arethusa vereenigt in zich de rustige vriendelijkheid en zachtheid van Euainetos' vroegere Syracusaansche stukken, en de weelderigheid van coiffure die zijn latere munten in zoo sterke mate bezitten. Alles is hier echter nog fijner en subtieler gegraveerd dan wij tot nu toe ergens hebben gezien.

De achterzijde is volkomen origineel, een prachtig, bijna heraldisch in het vlak gecomponeerd beeld, dat in vele plaatsen, bijv. in Heraclea (afb. 6), navolging vond. Dit type, krachtig van behandeling en heroïsch van inhoud, vormt een indrukwekkend contrast met het kopje van de voorzijde. Door de eenvoudige maar verzorgde afwerking heeft de graveur dit beeld inder-